

ALBINA

REVISTA POPULARA

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

F. Gârboviceanu	F. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G.-I P.V. Năsturel	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	Gr. Teodosiu
I. Otescu	C. C. P.-Tașcă

Anul XIII.

No. 21

21 Februarie 1910.

ALBINA

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " pe 6 luni " 3 | Un număr . . . . . 15 bani.
Pentru anunțuri 1 leu linia. Mărea publicitate, 5 bani cuvântul,
Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Sofia Nădejde, Fiul pierdut.
Econ. D. Georgescu, Predică la Duminica lăsatului de carne:
Despre judecata viitoare.
I. O. Zugravu, Monografia satului Țuțeani din jud. Covurluii.
(Cu un plan).
N. I. Bonjug, Scrisoare dela un învățător către un coleg.
I. Dragoslav, Legenda lăcrămioarei, sfârșit. (Cu desemnări ori-
ginale de *D. Stoica*).

CRONICA:

Corpurile legiuitoare. — Moartea lui Eugeniu Carada. — Iniința-
rea Cassei pădurilor.
Scrisoare către Redacție.
Informațiuni. — Bibliografie.

PAGINA GLUMEATĂ:

Ștan Pășitul, «Scumpul mai mult păgubește». (Cu 15 ilustrațiuni).

ILUSTRĂȚIUNI:

Paraclisul mănăstirii Hurezi. — Foișorul lui *Dionisie* dela mănă-
stirea Hurezi.

SUPLEMENT:

Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor No. 19
dela 21 Februarie 1910.

FIUL PIERDUT.

fost în vremile de demult un om bogat. Nemărgenite i se întindeau livedele verzi, lucitoare ca mătasea, umbrite de măslini și smochini cu roade dulci ca mierea. Portocale poleite 'n bătea Soarelui ademeneau vederea, smomind gustul și recorind sufletul înfierbântat de arșiță.

În văi șerpueau lin izvoare cu șoapte și isoane tainice, îngânând povești vechi. Prin poienile înverzite, întinse până în zări depărtate, se răsăteau turmele de oi, cu lâna creată și moale, urmate de mieluți zglobii.

Casa îi eră plină de bunătățile pământului, îndestulată cu bielșug îi eră masa. Drumeții găseau la el adăpost; văduva și orfanii, milă și ocrotire. Până departe peste hotar îi ziceau «omul lui Dumnezeu». Nimeni n'avuse a se plânge de vre-o nedreptate din parte-i; bunătatea i se vestise peste mări și țeri; pe mulți îi ajutase cu sfatul și cu fapta.

Avea doi fii la cari ținea ca la Dumnezeu. Nici zilele cu soare, nici frumusețele primăverii, nici bucuriile averilor nenumărate nu-l înveseleau cât vederea fiilor iubiți, voinici la trup și frumoși la vedere, ca niște feți logofeți din basme. Dela o vreme, cel mare stă mereu dus pe gânduri. Averea, dragostea tatălui, îi păreau prea de rând, nu-i înveseleau inima. Intr'o zi veni la taică-so și cuvântă:

— Tată, de ții la mine, dă-mi ce-i al meu; plec departe. Poate lucrurile nevăzute încă îmi vor 'nveseli inima. Poate, cercându-mi norocul, voi adună bogății mai pe sus de cele ce ai tu. Aur, pietre scumpe, veștminte de porfiră, covoare, minunate sunt lucruri vrednice de-un tânăr ca mine.

Tatăl a oftat adânc. Nu lesne te desparți de una din lu-

minile ochiului; căci dese ori pierzând una, nu te mai poți bucura nici de cealaltă. Dar și mai anevoie te deslipești de un copil iubit. Știă bătrânul că multe sunt ispitele, neînchipuite primejdiile, nenumărate nenorocirile ce ațin calea tinerilor. Dar, ce să vorbești orbului din naștere de colorile curcubeului, de strălucirea livedelor, de farmecul florilor? Tot atât de prisos i se pareă să vorbească fiu-so de tot ce poate să-l pândescă în țeri depărtate.

A oftat bătrânul din adâncul sufletului, dar i-a îndeplinit dorința fiului, știind că a se împotrivi ar însemnă să trăească zilnic alături c'un dușman. E greu a vedeă la masă pe copilul tău supărat, și a-l ști nenorocit între cei patru păreți ai tăi. De-a doua zi i-a făcut parte din turme, din robi și din bani. Băiatul și-a încărcat tot avutul pe cămili, pe catări și, luându-și remas bun dela tată, dela frate și casnici, a plecat lăsând în urmă locurile unde copilărise.

Pe dunga cenușie a drumului se vedeă numai norul de praf stârnită de vitele și de robii fiului plecat în zări depărtate să-și caute norocul, fericirea și veselia ce nu putuse găsi la căminul părintesc.

A plecat într'o zi frumoasă, cu soare vesel și cer senin. Numai inima părintelui, eră întunecată, cernită; simțea cum sufletul i se sfâșie pe din două; îl dureă grozav, dar n'aveă ce face.

Trecură zilele, una ca alta, iar veselia nu i se mai iveă pe față. Nici o veste dela fiul pribeag. Caravanele ce veneau, din an în an, pe la vre-un bâlcu, nu pomeneau să-l fi întâlnit. Abia într'o târzie vreme află din unii din alții, că fiu-so cutreerese lumea, pierduse averea, în petreceri și ne-cuviinți, iar acum rătăcește ca un cerșitor nemernic.

Din clipă aceea inima părintelui și mai mult se amărăse. La masa lui mâncau străinii cu 'ndestulare, drumeții oboșiți găseau adăpost supt acoperișul lui; iar fiul nenorocit cutreeră lumea flămând și fără căpătăiu, neavând nici cât robii lui. De multe ori puneă îndăret pe masă bucățica dusă la gură, gândind: «Eu îmi îndestulez foamea; dar, poate, copilul meu nu are nici fărimiturile ce-arunc căinilor». La asemenea gânduri durerea îl sugrumă, nu mai puteă înghiți nici o fărimitură de pâine.

Suferința îl îmbătrâni înainte de vreme. Toată dragostea ce aveă pentru al doilea fiu nu eră 'nstare să-i vindece un

dram din suferință. Pe sufletul părintelui îndurerat lunecă orice bucurie ca apa pe sticlă. Mereu își zicea: «Sărman copil, poate de mult nu mai vede razele soarelui nicia lbas-trul cerului, poate oasele-i zac în pământ străin».

Incovoiat în cârjă, nepăsător, trecea bătrânul pe lângă turmele și livedele sale. Fiul mai mic îngrija de toate, lăsând pe bătrân să-și ducă supărarea cea fără de leac.

«Fiul cel mare, bucuria bătrâneței, lumina și fala numelui stăpânul averilor ce-am agonisit, e așa dar pierdut pe veci!» Neîncetat îi treceau prin minte toate întâmplările copilăriei; bucuria ce simțea în fiecare an, văzându-l tot mai mare și mai frumos». În întunerecul nopții vedeă ca niște închipuri, luminoase și vii, icoane din trecut; cari ardeau fără milă sufletul îndurerat, ațitându-i suferința cea fără leac.

De când plecase fiul, nimeni nu mai zărise nici umbră de veselie nici licărire de zâmbet pe fața bătrânului. Adesea, stând pe vre-o colină, la poalele cărei zburdau turmele de miei, își pierdeă privirea departe pân la dunga unde se închee cerul cu pământul. La ivirea vre unei năluce, inima îi sărea din loc; gândea: «Dac'ar fi el?».

Intr'o zi, seară, se auziră lătrături inverșunate de câini, ca la apropierea vre unui străin, sosit din locuri de părtate. Bătrânul își puse mâna streășină și privi în zare cu durerea celui ce de mult așteaptă în zădar.

— Stăpâne, grăi argatul, un cerșitor venit din lume se roagă de adăpost.

Nu târzie vreme, străinul căzù la picioarele bătrânului, zicând cu lacrimi:

«Tată, iartă-mă, ticălos am fost, dar nevoea și nenorocirile m'au pocăit. Nu mă priimi ca pe-un fiu, ci ca pe cel din urmă dintre robii tăi».

Bătrânul, de bucurie, a ramas o clipă stană împietrită, apoi se ridică și, îmbrățășindu-l, zise «Mort ai fost și-ai înviat; pierdut ai fost și te-am aflat. Fii bine venit. Mai curând vor secă apele mărilor decât mila și dragostea părintelui».

Și-a poruncit să taie vițelul cel mai gras. Să fie serbătoare și veselie între toți casnicii: că s'a întors fiul pierdut».

Atunci fiul mai mic a venit la bătrân și cu glas plin de dojeană a zis: «Părinte, de ce atâta nedreptate? Eu am fost totdeauna ascultător, am stat lângă tine, înmulțindu-ți averea și mie nu mi-ai dat un miel măcar să mă înveselesc cu prietenii mei; iar pentru dânsul junghiași vițelul cel gras».

«Fiule, ți-ai făcut datoria, cugetul înpăcat îți e cea mai bună răsplată. Pe tine sufletul meu nu te-a jelit, ochii miei nu te-au plâns. Pentru fratele tău multe nopți am petrecut nedormite; multe lacrimi mi-au ars obraji. Să-i dăm puțință ca, prin muncă și cumpătare, să-și agonisească avutul rosit. Când i-se pierde păstorului una dintre oi, lasă turma întregă, cu treeră codrii s'o aple și mare îi e bucuria de izbutește s'o aducă la cârd. Fratele tău pierdut a fost și l'am aflat; de aceea, cuvine-se a ne bucură cu toții de întoarcerea lui».

Sofia Nădejde.

Predică la Dumineca lăsatului de carne.

Despre judecata viitoare.

Și vor merge cei răi în munca de veci;
iar drepții în viața de veci (Mat. XXV 47).

Frați Creștini,

Noi în viața de toate zilele suntem supuși greșelii, putem să facem fapte rele. După cum faptele bune ne atrag laudă din partea oamenilor, tot asemenea faptele cele rele ne atrag dispreț din partea lor. Când fapta rea ce am făcut, este o călcare de lege, pe lângă disprețul din partea oamenilor, ne atrage și pedeapsa din partea autorităților însărcinate cu supravegherea legilor.

Nu totdeauna însă, cel care face rele este pedepsit cum trebuie și câte odată nu este pedepsit de loc. Se întâmplă iarăș ca un om nevinovat, din cauza presupunerilor, să fie socotit de lume ca un om rău și chiar să fie pedepsit de judecată, fără să aibă vreo vină.

S'ar părea din acestea că dreptatea în lumea aceasta n'ar birui întotdeauna, și cel rău ar rămânea ne pedepsit, iar cel drept ar suferi pedeapsă.

Este însă o judecată, care nu se înșală, este judecata Dumnezeuască, unde fiecare va lua răsplata meritată după faptele lui.

Despre judecata viitoare face amintire Sf. Evanghelie ce s'a citit azi. Pentru aceasta și eu voi vorbi *despre acea judecată viitoare*.

Frați Creștini,

Înainte de a vorbi despre judecata viitoare, voi arăta pentru ce va face Dumnezeu acea judecată.

Nu toate faptele rele care la face un om, sunt supuse pedepsei. Așa de pildă când vezi pe un om că n'are ce mânca și nu-i dai de mâncare; când vezi pe un altul că n'are cu ce se îmbracă și nu-i dai o haină când ai; când vezi pe cineva bolnav și nu-i alini suferințele cel puțin cu o vorbă bună; când vezi pe un călător că n'are unde se adăposti și nu-l primești în casă, pentru asemenea fapte nici o lege din lume nu te poate pedepsi. Legea dumnezească însă nu te poate ierta, căci Domnul nostru Iisus Hristos arată ca și pentru asemenea oameni s'a pregătit munca de veci, când zice: „*Duceți-vă dela mine, blestematilor, în munca de veci. . . . Căci am flămânzit și nu mi-ați dat să mănânc; am însetat și nu mi-ați dat să beau; străin am fost și nu m'ați primit, gol și nu m'ați îmbrăcat, bolnav și în temniță și nu m'ați cercetat* (Mat. XXV. 41—44).

Chiar pentru faptele noastre rele, pentru cari legea așează pedepse de multe ori rămânem nepedepsiți.

Să precupunem că cineva face un omor. Dacă nu l-a văzut sau nu l-a descoperit nimeni, el rămâne nepedepsit. Câte odată chiar când faptuitorul este aflat și dus la judecată, el scapă nepedepsit. Judecătorii nu sunt Dumnezeu să știe tot. Ei judecă după cele ce află dela probe, și dacă probele sau martorii declară că cel învinuit de omor sau de un alt fapt nu este vinovat, judecătorul nu-l poate condamna, chiar de ar fi convins că cel adus înaintea judecății este vinovat.

Ar urmă de aici să se crează că dreptate n'ar fi. Este

însă o dreptate Dumnezeiască, unde nimeni nu va scăpa nepedepsit. Dumnezeu este în tot locul, el vede tot ce face omul și în ascuns și între oameni, el cunoaște chiar gândul omului. Pentru aceasta el nu poate fi niciodată înșelat. Să nu credem că, dacă vedem cum le merge bine unor oameni răi, Dumnezeu a închis ochii să nu-i vază și n'are să-i pedepsească. El lasă pe omul rău, ca să-și ia răsplata puținelor fapte bune ce le va fi făcut în viață, ca pedeapsa cea din urmă să fie grozavă. Ori cât de rău ar fi un om, tot face și el câte o faptă bună, și trebuie să ia răsplata pentru ea, după moarte să auză cuvintele spuse de Avram bogatului nemilostiv: *Fiule, adu-ți aminte că în viață ai luat cele bune, iar Lazăr pe cele rele; acum este cu dreptul ca tu să ai pe cele rele, iar Lazăr pe cele bune.* (Luca X. VI. 25).

Sunt iarăși unii, care de și îi vedem că nu fac rele, sunt oameni buni, cu toate acestea sufer, ba unii chiar sunt condamnați fără să fie vinovați. Pentru aceștia adesea ne zicem că dreptatea a dispărut. După cum cel rău face și fapte bune, tot asemenea și omul bun nu poate să nu facă și unele fapte rele. Pentru a-și ispăși faptele rele, omul cel bun suferă în această lume, ca să-și ia răsplata desăvârșită în viața veșnică, ca și săracul Lazăr. Mai mult încă, Domnul nostru Iisus Hristos arată lămurit fericirea celor ce vor înseta de dreptate în lumea aceasta când zice: *Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.* (Mat. V. 6).

Acum, după ce am văzut că nu în totdeauna aici în lume, se răsplătesc faptele după cum merită, înțelegem de ce Dumnezeu vă face judecata. Dacă faptele rele n'ar fi pedepsite, iar cele bune n'ar fi răsplătite, atunci dreptate n'ar mai fi și noi n'am mai înțelege pentru ce ar mai există vorba dreptate.

La judecata din urmă va fi judecător însuși Domnul nostru Iisus Hristos, înconjurat de îngeri. Înaintea lui se vor aduna toate popoarele pământului. Toată faptele ce a făcut omul, le va vedea înaintea ochilor săi, căci Dumnezeu nu uită nimic.

Când noi, aici în lume, suntem pedepsiți pentru vreo faptă rea, suntem pedepsiți pe un timp mai lung sau mai scurt; așteptăm să treacă acel timp și atunci scă-

păm de pedeapsă. După judecata lui Dumnezeu nu vom mai avea nici o nădejde să scăpăm de pedeapsă, căci ea va fi veșnică.

Frați Creștini,

Să nu ne amăgim de cele ce vedem în lume și să credem că, dacă am scăpat de pedeapsă în viața aceasta, nu vom mai fi pedepsiți niciodată.

Să ne gândim la pedeapsa Dumnezeiască, atât în viața viitoare, cât și în lumea aceasta. Nu vedem adesea venind pedeapsă Dumnezeiască, asupra celui rău chiar în lumea aceasta? Să luăm noi seamă că celui rău, ori cât de bine i-ar merge, vine un timp când se arată mânia lui Dumnezeu asupra lui, sau asupra copiilor lui, căci păcatul urmărește nu numai pe părinți, dar chiar și pe copii; nu de geaba se zice că păcatul urmărește pe om până la al nouălea neam.

Pentru a câștiga fericirea de veci, Domnul nostru Iisus Hristos, nu ne-a pus însărcinări grele. A da după puterile noastre hrană celui flămând, a îmbrăca pe cel lipsit de haine, a da un pahar de apă celui însetat, când el este bolnav și nu poate a-l lua singur sau n'are de unde lua, a primi în casa noastră pe un călător, când n'are unde se adăposti, și ce mănca, a cerceta pe cei bolnavi și pe cei închiși pe drept sau pe nedrept, a nu face fapte rele: iată cât de puțin ne cere Domnul nostru Iisus Hristos.

Dacă noi vom implini întocmai aceste îndatoriri, vom nădăjdui, ca la judecata cea înfricoșată să auzim zicându-ne: *Veniți binecuvântați părintelui meu; moștenți împărăția cea gătită vouă de la întemeierea lumii.* Amin.

Econ. D. Georgescu.

Scrisori către Redacție.

Domnule Redactor,

De câți-vă ani este abonată la revista „Albina” d-l Gg. T. Constantinescu—croitor.—Crângurile, pe care citindu-o și noi ne-am convins de foloasele ce ne aduce atât nouă cât și sătenilor cărora le-o cetim pentru care eu n'am decât a vă mulțumi din adâncul inimii, atât d-v., cât și d-lui abonat mai sus zis. Urez succes desăvârșit acestei reviste spre binele și înflorirea neamului românesc.

Gg. Mateescu,
pomicultor, Bădulești Dâmbovița.

*Paraclisul mănăstirii Hurezi.
(După „Buletinul Comisiunii monumentelor istorice”).*

Monografia Satului Țuțcani din județul Covurluiu.

n partea cea mai extremă de Nord a jud. Covurluiu, chiar lângă hotar, la o cale cam de 2½ pe jos de târgușorul Berești, unde astăzi se lucrează tunelul *Talașman*, cel mai mare tunel din țara noastră, se află satul Țuțcani.

E așezat într'o poziție admirabil de frumoasă: pe coastele a două dealuri, cari se întâlnesc împreunându-se în formă de semi-cerc în partea de Miază-Noapte, îi dau o formă atât de frumoasă, că privindu-l dinspre Miază-zi, pare că ne aflăm în fața unei adevărate scene de teatru. Satul e împodobit cu fel-de-fel de pomi roditori. În timpul verii, mai ales, capătă înfățișarea unei adevărate păduri, prin cari deabea se întrezăresc casele ici colea, câteuna.

Țuțcănenii, toți sunt Români-răzeși; streini nu sunt, afară de un singur evreu și un grec românizat, ambii negustori.

Populația satului e de 300 locuitori, cari împreună cu alte 2 cătuni, Mănăstirea, așezată la Miază-Noapte și Sîpenii la Răsărit, fac comuna Țuțcani, cu un număr cam de 550 de locuitori.

În toată comuna sunt 3 biserici cu 3 preoți și 3 școli cu 4 învățători.

Țuțcăanii se învecinează la Răsărit cu satele: *Blăgești*, *Igești*, *Lătești* și *Sărățeni*; la Miază-noapte: *Schineni* și *Mălușteni*; la Apus: *Lupeștii*, *Mânzațești* și *Aldești* și la Miază-zi: *Puricanii*, *Comăneștii*, *Săseni* și *Gănești*.

Ocupația principală a Țuțcănenilor Țe agricultura și cultura viței de vie. Aici se fac vinurile cele mai multe și mai renumite din tot județul.

Ca mai toate satele noastre românești, satul Țuțcani își are și el istoricul său propriu. Data sigură, anul când s'ar fi înființat, nu se poate preciza sigur; dar totuși se poate afirma și și probă că e din timpul lui *Ștefan-cel-Mare* și anume după anul 1475 când viteazul Domn a avut bătălia dela *Podul-Inalt* (*Racova*) din jud. Vaslui.

Cu toții știm de obiceiul sfânt a lui *Ștefan-cel-Mare*, că el în urma ori cărei bătălii ce o purtă cu dușmanii țării Moldovei, pe lângă că înălță câte o biserică spre lauda și mulțumirea lui D-zeu că i-a ajutat în acea bătălie, dar dăruia și pe voinicii săi cu multe moșii pe cari în urmă se ridicau diferite sate. Dovadă avem mai toate satele ce sunt în partea de Răsărit a Moldovei, pe lângă Prut, toate fiind sate răzășești depe timpul viteazului Domn, Ștefan.

După bătălia dela *Racova*, atât de mult glorioasă pentru Ștefan, el răsplăti vitejia oștenilor din gloată, dându-le pământuri de hrană și făcându-i răzeși (moșneni). Printre acești ostași se află și un viteaz numit *Frâncu* cu 5 feciori: *Țuțcu*, *Hărăe*, *Sipu*, *Gembet* și *Mihu*.

Iată ce spune tradiția despre aceștia: *Frâncu* a fost oștean viteaz în armata lui Ștefan. Locul său de naștere fu în satul

Hârtop (azi nu mai există) la Apus-Miază-zi de Țuțcani, într'o vale numită *Zoițana*. La anul 1475 Ștefan-cel-Mare, având a purtă bătălie cu Turcii, Frâncu cu cei 5 feciori ai lui și cu toți oamenii din sat, au fost concentrați la Dunăre lângă Brăila, pentru a nu lăsa pe Turci să treacă în țară. Mihu, fiul său cel mai mic, iubiă pe o tânără din satul său natal, *Hârtop*, care se numea *Ruxanda*. Lasă pe tatăl și pe frații lui la Dunăre unde erau în gloată, și noaptea pleacă călare în sat.

Cu ce dor și cât de grăbit se întorcea dânsul acolo, se vede din vorbele păstrate și până astăzi:

«Crângu-i crâng

Și nu e crâng,

Dealul-i deal

Și nu e deal.

Și de iute ce mergea,

De un sat mare că dădea.

De odată se oprește la casa cu un plop

Din satul ce-i zic *Hârtop*.»

Iar tânăra, eșindu-i în prag, îl primî cu aceste cuvinte:

«Fie D-zeu cu tine

Și iubirea ta cu mine!»

Iar el, Mihu, îi răspundea:

«Mâni, Ruxando, dorul tău,

Să-l întărească D-zeu!»

Gândul lui Mihu eră ca, după lupta cu Turcii, de va scăpă cu viață, să ia de soție pe Ruxanda.

Dar Ștefan, neputând ține cale Turcilor, se retrase pe apa Bârladului, la Vaslui.

Turcii se iau după dânsul, prăpădind tot ce găseau în drum. Dau foc la mai multe sate dintre cari sunt: *Șovârcanii*, *Grăpenii* (cari și azi sunt mici cătuni); ard și satul *Hârtop*; iar pe Ruxanda văzând-o atât de frumoasă, Soleiman, pașa cel turcesc, o ia cu dânsul în robie. La Racova, când s'a dat bătălia, Mihu zărește pe tânără pe Ruxanda, stând pe calul lui Soleiman. Turcul văzând că o să fie biruit, străpunge cu paloșul său pe Ruxanda, ca și cum ar fi zis: «nici a mea, nici a ta să nu fie.» Iar Mihu, turbat de mânie, ca un leu se aruncă asupra lui Soleiman, pe care-l omoară cu sabia sa.

Și avea Ștefan-cel-Mare un cal de mîncă foc, nu alt ceva, care se chiama *Sergan* și mulțumită poate mai mult acestui cal, Ștefan a biruit și alungat pe Turci. Mântuindu-se și lupta aceasta, Domnu Ștefan s'a bucurat câtva timp de liniște și odihnă în care vreme a dat o mulțime de hrisoave la toți vitejii săi pentru a fi stăpâni pe câte o moșie.

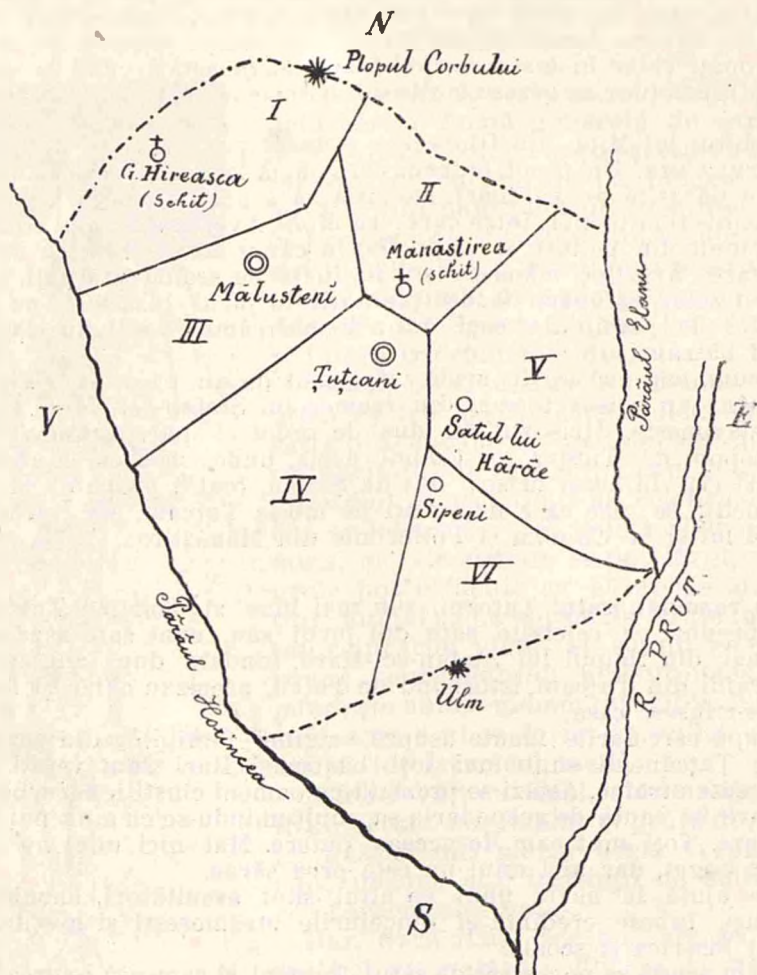
Și i-a dat și lui *Frâncu*, ca unuia ce fusese bun viteaz în luptă, o bucată de pământ numită moșia Țuțcanilor (de azi) care se întindea din apa *Horinței*, până'n apa *Elanului*, dela *popul Corbului* până la *Ulm*.

Frâncu împarte moșia feciorilor săi astfel: lui *Mihu* îi dete *Ghireasca* (unde înființă satul cu acelaș nume și un schit de călugări); lui *Gembet* îi dete *Măluștenii* (unde înființă satul Mălușteni de azi. În acest sat și astăzi se găsește piatra hotarului și familia Gembet); lui *Sipu* ia dat *Sipenii* (înființând sat, Sipenii

de azi); lui *Țuțcu* i-a dat partea de mijloc a moșiei sale (înființând satul *Țuțcani*); lui *Hârâe* ia dat partea de Răsărit până la râul *Elan*.

PLANUL MOȘIEI LUI FRÂNCU
împărțit la fii săi.

- I. *Mihu*.
II. *Chindiea și Polihronie*.
III. *Gembet*.
IV. *Țuțcu*.
V. *Hârâe*.
VI. *Lipu*.

Chindiei (singura fată ce a avut-o Frâncu și pe care o căsătorî cu un grec numit *Polihronie*) i-a dat partea de Miază-noapte până la *Plopul-Corbului*. Tot tradiția spune că *Hârâe* nemulțumit cu partea de pământ dată lui, voind a mai ară și pe teritoriul lui *Țuțcu*, acesta l-a luat la goană și ajungându-l l-a omorât și l-a îngropat acolo punându-i ca semn o piatră mare care și azi se chiamă «*piatra lui Hârâe*» Unii din bătrâni spuneau că acolo s'a găsit când-va și o sabie turcească (iatagan) cu care

Țuțeu ar fi omorât pe Hârâe, fratele său. Satul înființat de Hârâe pe moșia sa a fost în partea de Miază-noapte a satului Igești. Chiar și astăzi se văd urme că pe acolo ar fi existat când-va sat.

Chindia și *Polihronie*, fiind-că n'au avut nici un copil, au rădicat un schit mic de maici, înzestrându-l cu moșia lor.

Acest schit, cu timpul, se transformă în schit de călugări; iar când satul lui Hârâe se desființează, locuitorii se retrag în jurul acestui schituleț, formând satul *Mănăstirea*, cătuna de astăzi a cărui nume ne arată că a fost când-va schit. Biserica din Mănăstire își are forma și temelia sa cea veche. Ctitorii ei sunt îngropați chiar în însăș corpul bisericei. Și astăzi, când se sapă gropile morților, se găsesc multe din hainele călugărilor, îngropați aici.

Schitul lui Mișu din Ghireasca a durat până înainte de domnitorul Cuza. Un preot bătrân, care oficiă la acea biserică, după ce fu părăsită de călugări, istorisiă că a găsit la acea biserică pomelnicul ctitorilor, între care eră *Mișu*. Avera schitului constă mai mult din pădure și puțin loc în câmp care, odată cu secularizarea averilor mănăstirești, fu luată pe seama statului. Cât a fost schit, călugării făcuse plantație în jurul bisericei cu fel de fel de pomi, din cari azi n'a mai rămas decât un singur brad bătrân.

Acum, câți-va ani în urmă, s'a găsit de un preot la o femeie trană un hrisov tocmai din vremea lui Ștefan-cel-Mare, scris în slavonește. Hrisovul fu dus de preot la păr. Antonoviciu, protopop de Tutova pe timpul acela, unde cred că se află și astăzi (1). În acest hrisov dat de Ștefan, (cui?, probabil că lui Frâncu), se zice că s'ar aminti de moșia Țuțani, de Hârâe și satul lui și de Chindia și Polihronie din Mănăstirea.

În rezumat, satul Țuțani, sau mai bine zis comuna Țuțani, împreună cu celelalte sate din jurul său, sunt sate răsărești tocmai din timpul lui Ștefan-cel-Mare, fondate după anul 1475. Bătrânii din Țuțani, istorisind de Țuțeu, precizau chiar și locul unde-i fusese casa.

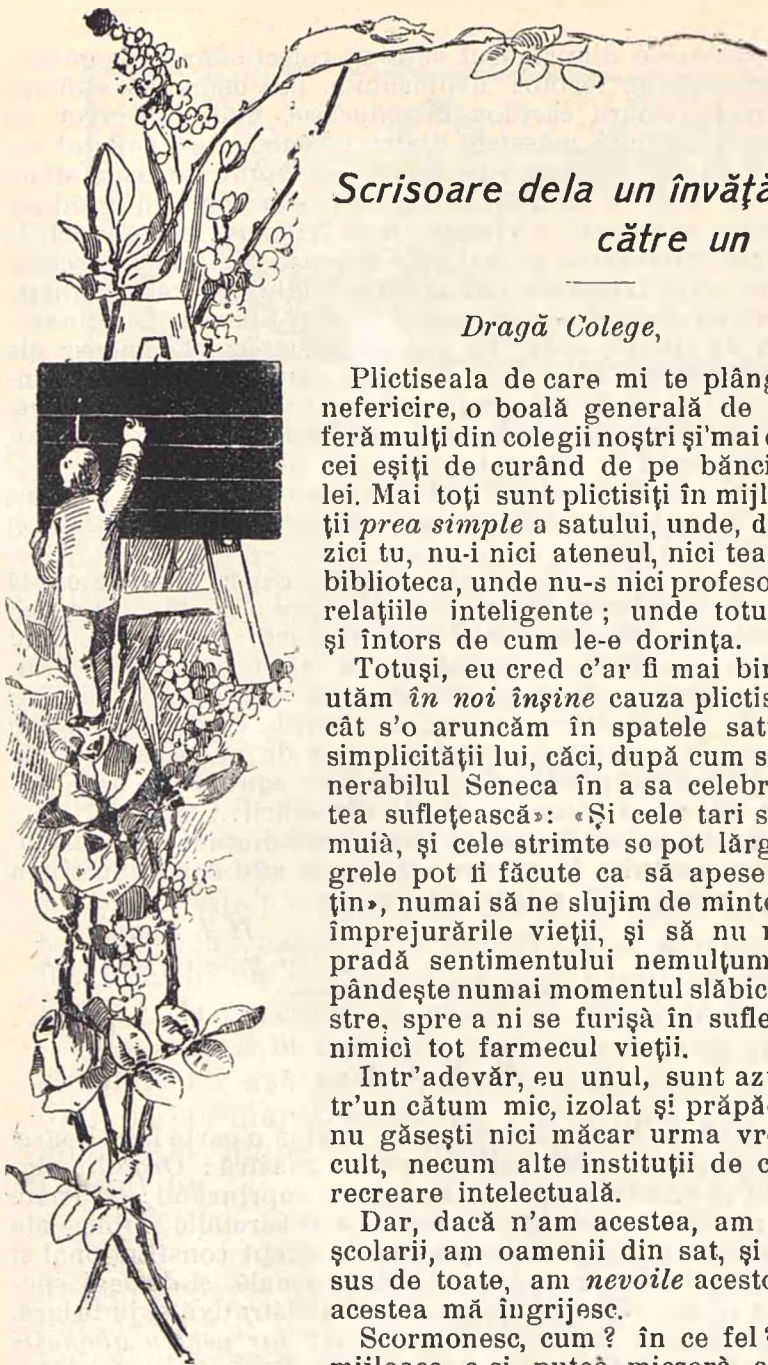
După cercetările făcute asupra originii familiilor din cari se trag Țuțănenii sunt mai toți băștinași. Rari sunt veniți din alte sate străine. Astăzi se prezintă ca oameni cinstiți, nezurbagii, fiecare își caută de gospodăria sa, mulțumindu-se cu mult puținul ce are. Toți sunt cam de aceeaș putere. Mai nici unul nu este prea bogat, dar nici unul nu este prea sărac.

Se ajută la nevoi unul pe altul, sunt ascultători, harnici și supuși. Iubesc credința și obiceiurile strămoșești și li-e dragă mult biserica și școala.

Cam aceste se povestesc de satul Țuțani și cam așa se prezintă și locuitorii lui.

Ioan O. Zugravu.
Țuțani — Covurlui.

(1) Ar fi bine ca păr. Antonoviciu, cunoscut de bun cercetător în documente istorice, să-l dea publicității, tot prin rev. «Albina», spre a se întări mai mult aceste scrisse.

Scrisoare dela un învățător căt-re un coleg.

Dragă Colege,

Plictiseala de care mi te plângi e, din nefericire, o boală generală de care suferă mulți din colegii noștri și mai cu seamă cei eșiți de curând de pe băncile școlii. Mai toți sunt plictisiți în mijlocul vieții *prea simple* a satului, unde, după cum zici tu, nu-i nici ateneul, nici teatrul, nici biblioteca, unde nu-s nici profesori și nici relațiile inteligente; unde totu-i pustiu și întors de cum le-e dorința.

Totuși, eu cred c'ar fi mai bine să căutăm în noi înșine cauza plictiselei, decât s'o aruncăm în spatele satului și a simplității lui, căci, după cum spune venerabilul Seneca în a sa celebra «Liniștea sufletească»: «Și cele tari se pot înmuia, și cele strimte se pot lărgi, și cele grele pot fi făcute ca să apese mai puțin», numai să ne slujim de minte în toate împrejurările vieții, și să nu ne lăsăm pradă sentimentului nemulțumirii, care pândește numai momentul slăbiciunii noastre, spre a ni se furișă în suflet, și a ne nimici tot farmecul vieții.

Intr'adevăr, eu unul, sunt azvârlit într'un cătun mic, izolat și prăpădit, unde nu găsești nici măcar urma vreunui om cult, necum alte instituții de cultură și recreare intelectuală.

Dar, dacă n'am acestea, am școala și școlarii, am oamenii din sat, și mai presus de toate, am *nevoile* acestora, și de acestea mă îngrijesc.

Scormonesc, cum? în ce fel? prin ce mijloace a-și putea micșorâ aceste nevoi și crede-mă, nimica mu mă poate distră mai mult ca această continuă cercetare. Iar, dacă munca desfășurată în această direcție mă obosește, plimbările cu copii prin vă-

ile și dealurile dinprejurul satului, colecționarea de găngă-nii curioase, de ierburi neobișnuite, îmi ușurează sufletul. Pe urmă, lectura cărților de educație, unde te înveți să mânuești cel mai măestru dintre instrumente: sufletul copilului; cărțile de călătorii celebre, prin ajutorul cărora stând iarna în casă, la adăpost și căldură, sau vara în grădină, la umbra răcoroasă a vreunui pom frunzos, faci plimbările cele mai interesante și mai primejdioase din lume, descoperind cu unul izvoarele tănuite ale Nilului, cu cellalt ghețurile polilor, triburi curioase, credințe și obiceiuri originale; cărțile de știință, unde faci cunoștință cu forțele imense ale naturii, și totuși subjugate de mâna omului, toate aceste îndeletniciri și altele îmi ocupă sufletul continuu și nedând răgaz plictiselii a pătrunde înăuntru sufletului meu și a-l supune, liber mă scald în oceanul nețârmurit al fericirii.....

Și câți n'or fi ca mine?! și totuși aceștia toți, ca și mine, trăesc în mijlocul aceleiași vieți simple, monotone, pustii și întoarse a satelor.

Când atâtea bunătăți ne stau lângă picioare și nu așteaptă decât să ne aplecăm numai spre ele, spre a ne dărui din belșug cele mai plăcute și mai alese distracții și recreeri; când minunile vrednicilor de pomenit și etern neuitaților Gutenberg, Papin, Watt și Stephenson, ne pun în curent cu toate manifestările ființei, e absurd, cred, să ne mai plângem de monotonia satelor, cauză de plictiseală pe ale cărei ghiare încăpând, sufletele noastre sunt târate spre țărurile adânci și întunecoase ale disperării... și astfel, perdute și pentru noi înșine, și pentru cei dinprejurul nostru, și pentru omenire în genere, căreia în alte condițiuni i-am fi putut poate sluji măcar cât de cât.

N. I. Bonjug.

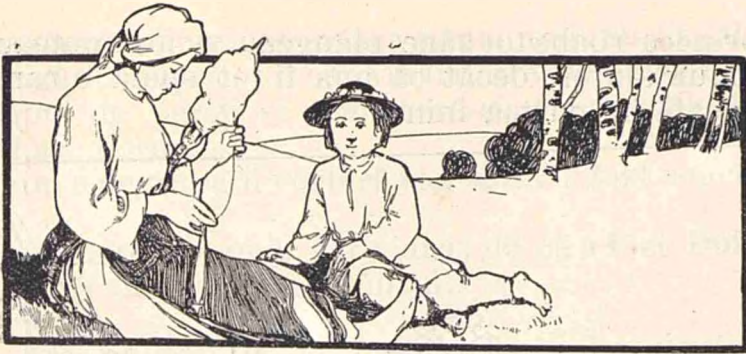
Inv. Bașchii—Cinele Tulcea.

A V I Z.

D-l Emil A. Frunzescu a dat la lumină o carte folositoare, despre care am vorbit deja în revista noastră: *Organizarea politică și administrativă a României* coprinzând: a) Toate legile relative la drepturile, datoriile și sarcinile publice ale cetățenilor; b) Toate cunoștințele de drept constituțional și administrativ de procedură civilă și penală, și de legi speciale ce se cer ofițerilor de poliție administrativă și judiciară.

Prețul acestei cărți este de zece lei; iar pentru abonații plătiți ai revistei noastre numai lei 6. D-nii abonați plătiți care doresc a avea această carte să trimită banii prin mandat postal administrației noastre, notând No. chitanței cu care sunt achitați pe anul al XIII lea.

Legenda Lăcrămioarei (1).

Sfârșit (2).

Și calul stătù pe loc, iar feciorul de împărat scoase paloșul și prinse să-l ascută cu cutea.

— Ia, acuma, îi strigă zmeul de departe, îmi picăși și tu în mână, fecior de lele. De tat'tu barim am scăpat, acum te mai am pe tine.

— Hâ—hâ! Cum nu! Își zise flăcăul în sine, numai poftim!

— Stăpâne, îi vorbi calul, lasă-l să se repeedă el întâi, că-i joc eu renghiul.

Ca vântul, zmeul se repezi; iar calul băeatului se dădù deoparte și grăi:

— Lovește-l stăpâne la ceafă, și până zmeul să se întoarcă, calul se și repezi în el și-l rostogoli, iar băiatul cu paloșul îi svârli capul ca pe o căpățână de curechiu și trecù ca dorul înainte.

Și merseră ei merseră, zi de vară până în seară și ajunseră așa pe la un răsărit de soare la poarta unui palat măreț ce da pe malul unei ape așa de adâncă și limpede că palatul par'că se ridică din fundul lui.

— Aici ți-i ursita, îi vorbi calul.

Când colo într'o cămară cât lumea de mare și numai scoarțe și oglinzi, trăgea să moară pe un pat de aur o fată așa de frumoasă că la soare te puteai uită iar la dânsa bă; iar împrejurul ei două-

(1) Cu desemnuri originale de D. Stoica.

(2) Vezi No. 20.

sprezece roabe tot zâne plâneau și nu-i puteau da nici un ajutor, decât că una îi tot spălă o rană de săgeată, în partea inimei.

„....băiatul cu paloșul îi svârli capul....” (pag. 583).

Flăcăul rămase încremenit neștiind ce să creadă. Dar fetele îi eșiră în cale și-l întrebă ce vrea. El le spuse toată pățania.

-- Acum e prea târziu, ziseră câteva; stăpâna noastră te-a așteptat! Și de acolo văzând că nu vii a prins a plânge și a plânge; sânge îi curgea din rana ce i-ai făcut-o, și s'a uscat și s'a uscat și uite-o.

Cum auzi băiatul, să moară și mai mult nu, de jale. O strigă, o mișcă, pace! Amărît îi veni să se bată cu capul de pereți și prinse să-și căine zilele lui cele fără noroc.

Acum e degeaba, îi vorbiră ele; așa v'a fost soarta.

— Doamne! mamă, sării iară; de ce a fost Dumnezeu așa de aspru cu dânsul?

— Stăi să vezi, vorbi mama; la vorba zânei aceleia numai se auzi un strigăt: Ai! Și stăpâna zânelor se întinse, ridică genele și oftă, după care le închise iar; inima încetă de a bate și sângele de a curge.

La astea toate scoaseră un țipăt și prinseră s'o îmbrățișeze; iar băeatul căzû la pământ de mână-nire.

Aici mama, tăcû înghițind în sec; și i se umeziră ochii; iar mie mi se încălzi inima de jale. Un cuc se auzi în fața noastră. Mama își făcû cruce și zise: Dă Doamne să ne meargă bine anu ista și ar fi zis ceva încă, dar o muscă voi să se așeze pe nasul ei. Mama o gonî, ea plecă și iar se întoarse.

— Da, du-te, bată-te crucea, și dând cu mâna scapă fusul.

Eu înciudat, voii să mă iau după muscă cu pălăria, însă mama dădû să povestească.

Când se trezi băeatul, nici tu cal, nici palat, ci locul gol, umbrit de păduri și apă limpede.

— Da ce s'a făcut, mamă, zâna și cu palatul ei?

— Ce se făcuseră! stai să vezi

Când a văzut el golul ista împrejurul lui, se întrebă: «Unde's toate? Nu cumvâ visase și ar fi crezut că chiar e așa, dacă nu ar fi trecut prin atâtea întâmplări și s'ar fi văzut în loc strein și apa albastră înainte.

Mai mult îi părû rău de cal care l-a dus prin atâtea primejdii și l-a povățuit atâta de prielnic și

care poate l-ar fi îndrumat și acum ce să facă. Și, atunci și fără prietenul lui bun și fără mângâierea zilelor lui se puse să plângă cu amar pe malul apei aceleia și plânge și plânge zile și nopți dearândul nemâncat și nebăut și fiecare lacrimă ce-i cădea se prefăcea în boabă de mărgăritar pe brațele lui. Singur Dumnezeu știe ce s'ar fi ales de dânsul, când iată și sf. Vineri, care îl întrebă ce are. El îi spuse cele întâmplate; iar sfânta îi spuse să nu ogoiască că așa i-a fost scris ca zina să moară de mâna lui și odată cu moartea ei să se irosească totul împrejur.

— Bine, bine, bătrânică, da ce mă fac eu singur prin atâtea pustietăți?

— Ce să faci? Ii zise sfânta.

Și se înduioșă așa de tare de durerea lui, că numai luă cațaveica de pe dânsa și o asvârli peste el, iar când o ridică nu eră decât o floriceică cu ciucuri albi ca niște mărgăritare, căruia sf. Vineri îi zise: Mărgăritărel și îi împrăstie povestea în lume; iar unii oameni care au auzit-o ci-că îi mai ziseră și «Lăcrămioare» și de atunci numele ista îl are și până în ziua de azi.

La vorba asta, mă uitai la Lăcrămioarele culese și mi se părû că în adevăr au taina feciorului de împărat în ele, în timp ce mama se ridică în sus aninându-și fusul în furcă, își luă legătura cu grăușor și zise:

— De acuma să mergem să facem borșul.

Tot drumul n'a spus nimica decât atâta: s'a uitat la cerul albastru, la câmpul verde și făcându-și cruce zise:

Doamne, tare-i frumoasă primăvara!

Și de atunci, n'am mai avut norocul să mă duc cu dânsa la huciu primăvara. Iar povestea lăcrămioarei, cum am spus, n'am uitat-o, iar ca să mă mai curăț încă de o brașoavă am încălecat pe o șea și v'am spus povestea și d-voastră așa.

Ion Dragoslav.

C R O N I C A .

CORPURILE LEGIUITOARE

SENATUL. — Spuneam în No. trecut că în ședința dela 6 Fevruarie s'a adus în discuție proiectul de lege pentru *modificarea unor articole din legea prin care se acordă drepturi politice Dobrogenilor*.

Acest proiect, prezentat de d-l Ferechide, pe când eră ministru de interne, aveă de scop să schimbe art. 3 din lege ca să se stabilească modalitatea cum să se facă renunțarea la protecțiunea streină a celor ce voese a deveni cetățeni, apoi să se introducă un articol prin care să se lămurească cum se pot face reclamațiunile celor ce se cred nedreptățiți.

După ce d-l *A. Frățilă*, raportor, a dat citire raportului comitetului delegaților, au luat cuvântul d-nii *Stroe Beloescu*, *Valerian Ursianu*, *Polizu-Micșunești* și *T. Stelian*, ministrul justiției; apoi legea s'a votat cu 40 bile albe din 43 votanți.

În ședința dela 8 Fevruarie s'a discutat proiectul de lege, votat de Cameră, *prin care se autoriză guvernul a contractă un împrumut de 45.000.000 pentru trebuințele căilor ferate*. Au vorbit d-l *I. Grădișteanu* și d-l *V. Morțun*, ministrul lucrărilor publice; apoi legea s'a admis cu 45 bile albe din 46 votanți.

În ședința următoare Senatul a adoptat proiectul de lege, votat de Cameră, privitor la *terminarea de către stat a căilor ferate începute de județe*, după cuvântările d-lor *I. Grădișteanu*, *Th. Rosetti*, *Emil Costinescu*, ministrul financelor și *V. Morțun*, ministrul lucrărilor publice.

În ședințele dela 10 și 12 Fevruarie Senatul s'a ocupat cu legi de interes secundar sau local, iar în cea dela 11 Fevruarie a examinat proiectul de lege *pentru scăderea taxei pe vin* și proiectul de lege *pentru modificarea legii cârciumelor*. Ambele au fost votate de Cameră și cititorii noștri cunosc cuprinsul lor din dările de seamă de atunci. Ambele proiecte s'au votat: cel dintâiu fără nici o schimbare față de textul adoptat de Cameră; cel de al doilea cu modificarea unui singur articol.

La 13 Fevruarie la începutul ședinței d-l *dr. Râmniceanu* a anunțat înțetarea din viață a lui *Eugeniu Carada* și a arătat marile merite ale acestui bărbat de seamă. După cuvintele d-lui *General Budișteanu*, președintele Senatului, și ale d-lui *Al. Constantinescu*, ministrul domeniilor, în numele guvernului, s'a decis trimiterea unei delegațiuni la înmormântare.

Apoi s'au ocupat cu votare de indigenate. La 15 Fevruarie Senatul a lucrat în secțiuni.

CAMERA. — Proiectul de lege *pentru organizarea teatrelor*, despre care spuneam în No. trecut, că a fost adus în discuție la 6 Fevruarie, a dat naștere la discuții foarte aprinse și lungi, cari s'au terminat la 10 Fevruarie.

Ideile principale acestui proiect sunt: a) teatrele naționale să fie adevărate instituțiuni de *artă* și de literatură *națională*, iar nu simple întreprinderi de câștig cari să exploateze unele gusturi și porniri rele ale unei anume părți din public; b) teatrul național să se înalțe legându-se deoparte cu Academia Română, care va aveă un delegat în comitetul de lectură, pe de alta cu Facultatea de litere, care va aveă asemenea un delegat; c) situația materială a artiștilor să fie asigurată atât în timpul cât ei sunt în stare să muncească cât și după ce sunt nevoiți să se retragă la pensiuine.

Acest proiect stabilește modul de administrație al fiecărui teatru, primirea pieselor, raporturile între artiști și direcție, etc. El înființează și

o taxă de 5% din partea trupelor streine și române, care să se incaseze în folosul teatrului național spre a-i mări veniturile.

Au vorbit în discuția diferitelor articole, d-nii: *I. Lahovari, N. Iorga, N. Fleva, G. Mărzescu, I. Malla, G. Diamandi, Brătescu-Voinești, G. Panu, Em. Culoglu, I. T. Florescu, B. Păllineanu, I. Procopiu*, raportorul, și *Sp. Haret*, ministrul instrucției.

Proiectul s'a admis cu 67 voturi din 82 votanți.

În ședința dela 10 Februarie a venit la ordinea zilei proiectul de lege *pentru modificarea organizării Inaltei Curți de Casație și Justiție*.

Proiectul acesta, depus de d-l Toma Stelian, ministrul justiției, modifică pe lângă altele, și legea din 1 Iulie 1905 prin care s'a înființat contenciosul administrativ.

D-l Em. Porumbaru, fiind ales raportor de către comitetul delegaților, a studiat în raportul său chestiunile fundamentale ale acestui proiect.

În anul 1864, după ce Cuza a făcut lovitura de stat, s'a decretat statutul (adică o lege prin care se completau dispozițiile convenției pentru organizarea principatelor unite), alcătuită de puterile europene). Prin acest statut s'a înființat un *consiliu de stat*, care avea misiune să pregătească proiectele de legi și să fie instanță de judecată în neînțelegerile dintre administrație și particulari.

Când statul român s'a organizat definitiv prin constituția din 1866, aceasta a desființat consiliul de stat și a stabilit că nu se va putea reînființa niciodată cu atribuții de contencios administrativ (art. 130 din Constituție). A rămas dar ca proiectele de legi să le facă miniștri, iar neînțelegerile dintre administrație și particulari să le judece instanțele judecătorești ordinare.

Pentru ce s'a urmat astfel?

Regimul separațiunii puterilor cere ca misiunea fiecăreia din cele trei mari puteri (executivă, legislativă și judecătorească) să nu iasă din domeniul său pentru a împietă asupra celorlalte.

Puterile Statului sunt chemate a colabora la aceeași operă de interes general, fiecare în sfera sa proprie, dar având una cu alta acel contact inevitabil care rezultă din natura lucrurilor și ajutându-se reciproc în atingerea scopului comun. De îndată însă ce s'ar permite uneia din ele, oricare ar fi, de a exercita, direct sau indirect, atribuțiunile recunoscute ca aparținând celorlalte, acea putere ar deveni cu timpul tiranică, iar controlul care trebuie să rezulte din menținerea fiecăreia din puteri în cadrul competenței sale proprii și care constituie o garanție puternică a libertăților publice, ar dispărea.

De la acest sistem nu ne putem depărta pe cât timp vor rămâne în Constituțiune dispozițiunile relative la separațiunea puterilor și la desființarea Consiliului de Stat. Faptul că Curtea de casație face parte din organizarea judecătorească, iar nu din organizarea administrativă, nu schimbă natura dreptului ce i se recunoaște de a judeca cu excluderea tribunalelor ordinare procesele de contencios administrativ, de a anula actele considerate ca făcute cu exces de putere sau cu violarea legii și de a impune autorităților administrative modul în care trebuie să le refacă. O autoritate așezată la vârful ierarhiei puterilor publice, având dreptul de a exercita, chiar în o sferă mărginită, atât atribuțiuni judecătorești cât și administrative, ori care ar fi numele ce i s'ar da, seamănă foarte mult cu acea instituțiune mixtă, a tot puternică și nerespensabilă, pe care Constituțiunea a voit să o elimineze din dreptul nostru public.

Prin legea dela 1 Iulie 1905 s'a dat în competența unei secțiuni, din nou creată, a Curții de Casație, judecata unora din procesele dintre particulari și administrație, nu acelea cari privesc despăgubiri nici acelea cari privesc chestiunile de contracte, furnituri, etc.

Această sarcină este socotită și neconstituțională și împovărătoare pentru reclamanți și de aceea proiectul de lege o desființează.

Proiectul modifică și compunerea secțiunilor Curții: până aci la în-

ceputul fiecărui an, se trăgea la sort membrii cari aveau să compună fiecare secțiune; de acum e vorba ca membrii unei secțiuni să rămână totdeauna aceiași.

În fine se mai găsesc și modificări de ordine mai puțin generală, despre care nu este locul a vorbi.

După ce d-l *I. Brătianu*, președintele consiliului, a declarat că modificările ce se propun și în special desființarea atribuției de contencios administrativ dată Curții de Casație, sunt izvorâte dintr'o convingere adâncă, fiindcă s'au călcat prescripțiuni formale ale Constituției noastre, se începe discuția generală, care se prelungește mai multe ședințe și nu este încă terminată.

Moartea lui Eugeniu Carada.

Vineri 12 Februarie, orele 6,55 p. m. a încetat din viață în etate de 73 ani, Eugeniu Carada, director la Banca Națională. El s'a născut în Craiova în anul 1836 luna Noemvrie 29, din părinții sărdarul Nicolae Carada și Petrița Carada, născută Slăvitescu. Primele studii și le-a făcut la liceul din Craiova, complectându-le mai târziu prin studii în drept și litere la Colegiul Franciei din Paris. În toial mișcării de regenerare, vine în București și prin activitatea și energia ce desfășură devine unul din conducătorii tinerimii. La 1855 se apucă de gazetărie scriind în Gazeta Națională sub numele de *Busuiocescu*. Cesar Boliac îl recomandă lui C. A. Rosetti și dela 1857 intră redactor la ziarul «Românul» și apoi ca prim redactor scrie la acest ziar până la 1870. În 1857 e ales deputat la municipalitate în București. Ia parte la toate evenimentele cari au pregătit Unirea și dinastia străină.

Dela 1860 — 70 este continuu ales deputat, consilier comunal și ajutor de primar al capitalei. La 1867 este trimis la Paris de Vodă Carol cu o importantă misiune diplomatică. În tot timpul guvernului lui I. C. Brătianu a fost însărcinat în străinătate cu mai multe misiuni de încredere. Cu prilejul rescumpărării drumului de fier a fost comisar princiar. — Între 1870 — 76 a stat la Păris. — În timpul războiului pentru independență el, fiind mâna dreaptă a lui Brătianu, este mereu peste Dunăre îndeplinind cele mai grele și primejdioase misiuni. La lupta dela Rahova a luat chiar parte ca simplu soldat. Alături cu Goleștii, Brăteni și Rosettii, el a lucrat cu râvnă și dragoste la propășirea neamului.

Deși de mai multe ori i s'a propus să intre în Minister, totuși a refuzat. La înființarea Băncii Naționale este numit primul ei guvernator, dar el refuză a primi. Doi ani mai târziu, începuturile Băncii Naționale fiind foarte grele și făcând pe mulți să se îndoiască de reușită, el este ales director. De atunci și până în ultimul moment al vieții și-a pus toată priceperea și întreaga lui activitate pentru consolidarea acestei mari instituțiuni, care astăzi este fala României și care

a adus servicii neînchipuite comericiului și industriei, cari numai prin ea a propășit.

N'a primit și n'a avut nici o decorație, afară de Crucea «Trecerea Dunării», singura pe care a voit s'o primească.

Pe lângă activitatea lui de financiar destins, el a scris și următoarele cărți:

- 1) Evreii. Anii de pribegie și Ministerul Brătianu.
- 2) Intrigile Rusiei în România și
- 3) Propaganda Rusă în orient.

În Eugeniu Carada țara pierde pe unul din cei mai vajnici luptători pentru dezvoltarea comericiului și industriei.

După dorința sa, el a fost înmormântat la Craiova lângă osămintele mamei sale.

Luni 15 curent la orele 2 p. m. s'a săvârșit în București serviciul religios la locuința decedatului, oficiat de I. P. S. Mitropolit primat înconjurat de înaltul cler și în asistența familiei și a tot ce are țara mai de seamă. Au ținut cuvântări: În numele camerei, d-l M. Pherekide, președintele Camerei, I. G. Bibicescu, director la Banca Națională, în numele acestei înalte instituții, și d-l I. I. C. Brătianu, președintele consiliului de miniștri, în numele guvernului.

La orele 5⁰⁰ cu un vagon special atașat la trenul accelerat, rămășițele mortuare au fost transportate la Craiova, și depuse în biserica Madona Dudu, iar Marți 16 curent la arele 1 p. m. s'a săvârșit un nou serviciu religios de către P. S. Arhiepiscopul Sofronie Craioveanu. Au vorbit din partea guvernului d. V. Morțun, din partea Băncii Naționale d-l Victor Antonescu, iar din localitate d-nii Mitescu și Ciocazan.

În urmă corpul defunctului a fost transportat la cimitir spre veșnică odihnă.

Inființarea casei pădurilor.

Te prinde jalea când, călătorind dealungul frumoșilor noștri munți, vezi chipul sălbatic cum s'au distrus codrii și pădurile fără nici o grije alta decât câștigul. Munții cu codrii seculari, proprietate a moșnenilor și răzașilor au fost vânduți pe nimic și străinii fără nici o milă le-au doborât la pământ lăsând în urma lor pustiu. Chiar statul a despădurit mai multe de jumătate din proprietățile lui păduroase.

Pentru a se pune capăt acestui rău, d-l Ministru al Agriculturii și Domeniilor statului a depus în desbaterea corpurilor legiuitoare un proiect de lege prin care se înființează *Casa pădurilor*. Această instituție are de scop să puie în primul loc capăt tăerii pădurilor fără nici o socoteală și fără nici o grije pentru viitor. Ea va putea cumpără dela particulari dela cassa rurală ca și dela alte așezăminte, păduri fie pentru a le păstră fie pentru a le exploata cu bună rânduială.

Foișorul lui Dionisie dela mănăstirea Hurezi.

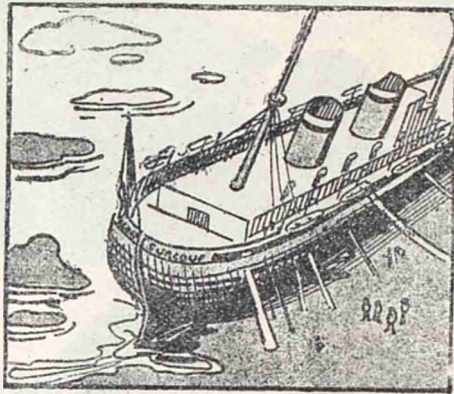
Pagina glumeață.

„Scumpul mai mult păgubește“.

Proverbul nostru zice că „leneșul mai mult aleargă, iar scumpul mai mult păgubește“. Iată o poveste care va arăta odată mai mult adevărul părții din urmă din acest proverb.

Nu am născocit eu povestea, ci mi-a spus-o un bătrân marinar din portul Galațiilor, care fusese în tinerețea lui în serviciul multor vapoare streine și cutreerase mai toate părțile lumii

Pluteau cu vaporul pe o mare depărtată. Nevoia i-a silit să se oprească lângă o insulă pustie așteptând să se ivească un prilej fericit ca să plece.

Stând acolo, merindele se duceau văzând cu ochii și bieții marinari erau expuși să ajungă a muri de foame. Prânzurile lor erau câteodată așa de reduse încât erau mai mult o idee... decât o mâncare. De aceea le-a și zis căpitanul că pot să se ducă prin insulă să caute ceva vânat; dar să nu uite că îndată ce vaporul va putea plecă, va da semnal și peste un ceas va ridică ancora.

Marinarul meu ascultă de vorbă și porni cu pușca, îndemnat și de foame și de curiozitate.

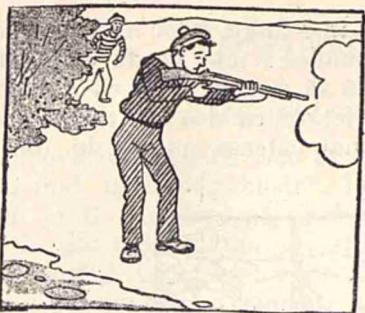
Pe când se tot uită în dreapta și în stânga, doar o vedeă vre-o dihanie să o împuște să aibă ce mânca... iată că dă de un butoiu plin... Cu ce vă închipuiți? N'o să credeți! Plin cu galbeni... Cine știe de când sta aici în pustietăți ca dovadă că de când trecuse acela care-l lăsase, nu mai călcase picior de om pe acolo.

Ca să vă descriu mirarea, bucuria, nebunia... marinarului, e peste puțină. Câte visuri nu-i trecură prin minte în acele clipe! Se vedeă ajuns în Galați, scăpat de serviciul greu al marinarului, trăind într'o casă mare pe strada L'omnească... Da, par'că și-a și pus ochii pe una... Ca să i se îplinească visele, trebuia să ia de-acolo banii. Incepū întâiu să infunde buzunarele; nu încăpeau toți. Se gândi, se răzgândi și apoi — nevoia învață — făcū din bluză un sac în care grămădi mai toată comoara.

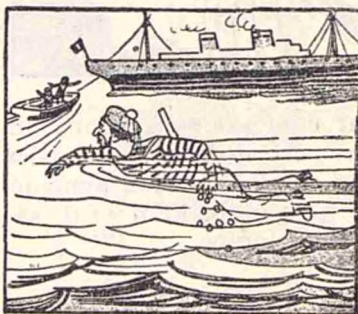
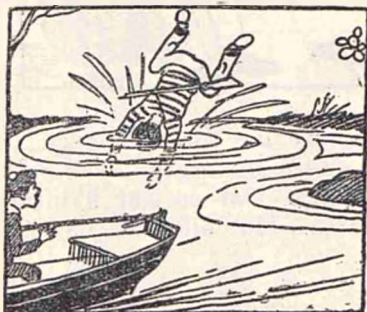
Dar cum s'o ducă? Auzi în apropiere un foc de pușcă. Un tovarăș împușcase vre-o pisică sau vre-o maimuță. Ar fi putut să-l strige și să ducă amândoi comoara. Dar ce s'ar fi întâmplat? Tovarășul ar fi vrut să împartă... Mai bine se va căsni s'o ducă singur.

Căldură mare... Oboseală mare... Vai de el cum se luptă cu sacul cu galbeni!.. De-odată auzi fluieratul mașinei. Ce! Va să zică peste un ceas pleacă!... Haidel! trage, întinde... degeaba... greu și iar greu! o groază nespusă îl cuprinde atunci. Dacă n'ajunge la vreme, dacă vaporul pleacă, ce se face el în acea insulă pustie? Sacul cu bani nu-i mai folosește în acel caz la nimic... Ce să facă cu galbenii?.. Și atunci, lăasă sacul și o rupse la fugă.

Când ajunse la mal... ce să vadă? Vaporul se pusese încet în mișcare și numai o barcă rămăsese pentru cei întârziți. Nu mai era un minut de pierdut. Repede se aruncă în apă și începă să înoate spre barcă. Tovarășii îl văzură și se îndreptară spre el... Dar era tot departe, o greutate mare îl trăgea la fund și p'aci p'aci să se ducă spre împărăția peștilor... Ce era? A-furisiții de galbeni din buzunare îl trăgeau ca niște pietre de moară. Începă atunci să arunce și din acei galbeni și mai mort ajunse la barcă.

Când tovarășii îl ridicară și-l puseră lângă ei, puterile îl părăsiră și leșină... Nu mai știe când l-au dus pe vapor, când l-au așezat în pat...

Încă mai peste o zi își veni în simțiri cumsecade. După ce steteră câteva zile în infirmerie, se prezintă căpitanului.

— Ce este, îl întrebă? Unde ți este tunica? De ce ești numai în flanelă!

I-a fost rușine să spună adevărul; dar spuse numai atât că a vrut să înoate mai iute și a lăsat-o la mal. A trebuit s'o plătească. Noroc că mai rămăsese în fundul buzunarelor două bucăți din miile ce fusese în butoiu.

Și a doua zi și a reînceput munca obișnuită pe vapor...

Așa a fost povestea marinarului meu. O spune singur, căci acum s'a tămăduit de calicenia-i de altădată și dă sfaturi de culpătare și cumînțenie tuturor cari vor să-l asculte.

Stan Pățitul.

Informațiuni.

Se aduce la cunoștința persoanelor cari primesc ajutoare din fondul milelor Eforii Spitalelor Civile, că pentru a putea fi reînscrise în tabloul ce se va forma pe anul bugetar 1910—1911 urmează să se prezinte la Eforie (serviciul contabilității), spre a li se da formularul de certificat, pe care trebuie să-l completeze și să-l depună la Eforie cu petiție timbrată cel mai târziu până la 1 Aprilie 1910, căci după această dată nu se va mai lua în considerare.

Mișcarea târgului de râmători dela Turnu-Severin pe timpul dela 1—31 Decembrie 909 și dela 1—31 Ianuarie 910:

Aflați, 1.294. Total 1.294.

Eșiți, 809. Râmași grași, 485. Total 485.

Starea sanitară bună.

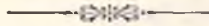
Prețul pe kgr după scăderea vieței Lei 120.

Rasa râmătorilor mangalița.

Bibliografie.

În numărul din urmă, „Biblioteca pentru toți“ publică o traducere după celebra dramă a lui Ibsen: *O casă de păpuși* sau *Nora*, titlu sub care e mai bine cunoscută și sub care s'a jucat și la noi de nenumărate ori, atât de trupa Teatrului Național cât și de numeroase trupe străine.

De vânzare la toate librăriile din țară. Prețul 30 bani.

Licitațiuni.

Se publică spre cunoștința generală că la Eforie se vor ține următoarele licitațiuni la orele 10 a. m. pentru exercițiul 1910—1911 :

La 1	Martie	1910	pentru coloniale
La 9	”	”	” săpun ordinar și seu topit
La 9	”	”	” registre și imprimate
La 10	”	”	” obiecte de serviciu
La 11	”	”	” instrumente chirurgicale
La 12	”	”	” transformări și reparații la Sanat. Tekir-Ghiol
La 15	”	”	” pânzării indigenă
La 16	”	”	” efecte de îmbrăcăminte
La 6	Aprilie	”	” papuci și pantofi
La 7	”	”	” construcția unei anexe la Spit Filantropia
La 8	”	”	” reparații la spit. Zossima
La 8	”	”	” construcția unui etaj la grajdul spit. Sinaia.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucră pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Membru al Academiei Române*.—*Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*.—*Administrador și casier*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor universitar*.—*Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*.—*Membri*: Petre Gârboviceanu, *Administrador al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *fost Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Pompiliu Eliade, *profesor universitar*.—*Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Ana C. Severin (Iași), 2 lei; Elena Chirilă (Iași), 2 lei; Maria Ștefănescu (Iași), 2 lei; Eliza Ștefaniu (Iași), 2 lei; A. D. Emandi (Iași), 2 lei; M. Crudu (Iași), 2 lei; T. Strățilescu (Iași), 2 lei; A. V. Demetrescu (Craiova), 2 lei; A. Duma (Craiova), 2 lei; E. Arnold (Craiova), 2 lei; A. Lăzărescu (Craiova), 2 lei; Alex. Rădulescu (Craiova), 2 lei; Ștefan Ciuceanu (Craiova), 2 lei; V. Turtureanu (Craiova), 2 lei; A. Siegles (Craiova), 2 lei; D. Cosmoc (Craiova), 2 lei; G. Protopopescu (Craiova), 1 leu; Fl. Rădulescu (Craiova), 1 leu; G. I. Staiculescu (Craiova), 1 leu; Ic. Const. Nazarie (București), 10 lei; G. C. Nazarie (București), 5 lei; T. C. Nazarie (București), 5 lei; Anton Eliade (Focșani), 4 lei; Rahtivanu Savel (Focșani), 2 lei; C. Leonescu (Focșani), 2 lei; T. Iordănescu (Focșani), 4 lei; A. T. Marosin (Focșani), 2 lei; I. Ștefănescu (Focșani), 2 lei; N. Damian (Focșani), 2 lei; C. Demetrescu (Focșani), 2 lei; Ioan Nanulescu (Focșani), 2 lei; Simeon Crainic (Focșani), 2 lei; N. Stoianovici (Focșani), 2 lei; C. N. Chirițescu (Focșani), 2 lei; C. Zamfirescu (Focșani), 2 lei; Constantin Vasilescu (Focșani), 2 lei; I. P. Rădulescu (Focșani), 2 lei; I. Coleş (Focșani), 2 lei; G. Pamfil (Focșani), 2 lei; M. Munteanu (Tutova), 1 leu; I. G. Cioreșcu (Tutova), 1 leu; Mihail Logojanu (Tutova), 1 leu; Constantin P. Gheorghiu (Tutova), 1 leu; Gh. P. Bejenariu (Tutova), 1 leu; Ștefan Botezatu (Tutova), 1 leu; Dimitrie S. Ciucă (Tutova), 1 leu; V. V. Iftiniu (Tutova), 1 leu; Ioan A. Lazang (Tutova), 1 leu; N. Alexandrache (Tutova), 1 leu; P. N. Ghenghia (Tutova), 1 leu; Gr. Măstăcan (Tutova), 1 leu; Const. Harnagea (Tutova), 1 leu; Panaite Stamatini (Tutova), 1 leu; Aspasia Popovici (Tutova), 1 leu; C. V. Bujoreanu (Tutova), 1 leu; Lucreția Stan (Tutova), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși în cursul anului 1909 este de 1.361, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 16.100 lei.

(Va urma).

„VICTORIA”

Societate anonimă de asigurări generale și reasigurări
IN BUCUREȘTI

— Direcțiunea Generală: 10, Strada Doamnei 10 —

CAPITAL STATUTAR LEI 5.000.000

INTAIA EMISIUNE LEI 1.000.000

SOCIETATEA ASIGURĂ:

- a) contra pagubelor cauzate de Incendiu și Explozie, precum și în contra Tempestei și Cyclonului;
- b) asigurări asupra Vieței și Rentei viagere;
- c) contra pagubelor de Transport maritim, fluvial și terestru;
- d) contra pagubelor cauzate de Grindină la cereale și vii;
- e) contra accidentelor corporale și a consecințelor răspunderii civile;
- f) contra pagubelor provenite din Mortalitatea vitelor;
- g) contra spargerii oglinzilor, geamurilor și firmelor de cristal, etc.

Societatea „VICTORIA” asigură în mod gratuit clădirile în construcțiune până la punerea acoperișului, far informațiuni mai detaliate a se cere Direcțiunii societății.

Reprezentanța generală—București, str. Karageorgevici, 3.